

Op de brug

Wat hebben we hiervoor gebeden, gehoopt en bang afgewacht: zouden we nog op vakantie mogen tijdens deze hele coronacrisis? Na al die maanden braafjes ‘in ons kot’ hadden we zoveel zin in een verandering van omgeving. Een luxe-verlangen, dat weten we al te goed. Maar wat waren we blij dat het toch mogelijk bleek: opnieuw naar de camping waar we de laatste jaren zo veel fijne momenten hebben beleefd.

En dus schrijf ik dit artikel vanop ons terrasje, uitkijkend op een meer. Dat wordt momenteel volop bevolkt door spelende kinderen en

dobberende jongeren. Over het meer loopt een bruggetje waarover je makkelijk zonder natte voeten van de ene kant naar de andere kant kan

stappen. Er staan bomen, er is mooi wit zand,... Je kan je wel voorstellen: dit is echt een heerlijke plek om vakantie te vieren...

Heel spontaan is er een natuurlijke verdeling gekomen waarin de vakantiegangers hun plekje zoeken. Aan deze kant van het meer hebben al de ouders met kleine kinderen hun nestje ingericht. Een picknickdeken, 2 vouwstoelen, een koelbox en een heleboel opblaasbaar speelgoed voor in het water: dat is hoe hier, aan deze kant van het meer, vakantie wordt gevierd. Aan de overkant van het meer zijn groepjes tieners neergestreken. Hun basisuitrusting bestaat uit een paar handdoeken, één of andere box om muziek te spelen, een zak chips en een flesje drank.

Hun plekje wordt meestal afgebakend door hun fietsen die er kriskras omheen liggen.

Het doet me denken aan mijn eigen puberdochter en de veranderingen waar ze doorheen gaat. Nog niet zo lang geleden zat ze bij ons op het picknickdekentje. En we bliezen voor haar een bootje op om in het water te spelen. Nu trekt ze naar de overkant van het meer met haar groepje

(en een zakje chips). Ook als het over God gaat, zien we hetzelfde gebeuren. Waar geloven vroeger een evidentie was en er maar zelden dingen in vraag werden gesteld, zoekt ze nu haar eigen 'plekje'. Een nieuwe waarom-fase is aangebroken. En die daagt ook mij uit om eerlijke antwoorden te zoeken. Want waarom wil God eigenlijk dat we voor Hem kiezen in plaats van dat Hij gewoon zorgt dat iedereen weet dat Hij echt is? En waarom maakt Hij geen einde aan de oorlogen? En waarom vragen wij eigenlijk aan God om ons te zegenen. Waarom doet Hij dat niet sowieso? En hoe zit dat met de opwarming van de aarde, waarom laat God dit toe?

Het voelt soms alsof die pubers heel ver weg van ons zijn. Alsof er een heel meer tussenin zit. Zo vaak begrijp ik niks van de dingen die voor haar heel belangrijk zijn. Of het frustreert me dat ze niet inziet wat ik belangrijk vind. Maar weet je... Er is een bruggetje! Eigenlijk hoeft ik helemaal niet ver te gaan om bij mijn dochter te zijn. En ik krijg niet eens 'natte voeten'. Als ik bereid ben uit mijn comfortzone te komen, ontstaan er de mooiste

Waarom wil God eigenlijk dat we voor Hem kiezen in plaats van dat Hij gewoon zorgt dat iedereen weet dat Hij echt is?

gesprekken. Oprecht zijn en open staan voor haar vragen, luisteren zonder oordeel, vertrouwen geven en niet te snel ongerust zijn... Het zijn begrippen waarvan ik nu leer dat ze echt de brug kunnen slaan tussen pubers en hun ouders. En nog beter: diezelfde brug zorgt ervoor dat ze net zo snel weer thuis is als zij daar nood aan heeft.

Reninca D'Joos